

JENNIFER L. ARMENTROUT

OPOZIȚIE

Seria LUX • Cartea a cincea

Traducere din limba engleză de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS
—2017—

CAPITOLUL 7

KATY

Când am intrat în dormitor, înfășurată în prosop, Daemon se uita la televizor, cu volumul scăzut.

M-a privit printre gene, din vârful picioarelor mele acum curate până în vârful capului cu părul ud.

— Salut.

Părea că uitase de televizorul care era fixat pe unul dintre canalele internaționale de știri. De când plecasem de la cabană, nu mai văzusem niciun jurnal.

— Vino încoace!

A întins mâna spre mine, așa cum stătea așezat pe marginea patului.

Camera fusese arajată și arăta ca înainte ca eu și Sadi să intrăm în ea, mai puțin perdelele și fotoliul. Acestea stăteau și acum morman pe podea. Cearșafurile și pernele fuseseră înlocuite.

M-am îndreptat spre pat, cu mâna pe nodul pe care îl făcusem la prosop. Am vrut să mă așez lângă el, dar m-a prins de mijloc și m-a așezat pe picioarele lui. În cameră era răcoare,

dar căldura care iradia din corpul lui m-a cuprins imediat. Era ca o pătură electrică umblătoare și vorbitoare.

La televizor era un prezentator de știri cu părul argintiu, care se uita la cameră cu un aer solemn. În partea de sus a ecranului era o transmisie preluată de la televiziunea din Los Angeles, afiliată aceluși post. Filmarea părea să fie făcută dintr-un elicopter care zbura în cerc deasupra orașului devastat, iar imaginile cu clădiri fumegânde, cu traficul haotic de pe marile bulevarde și cu străzile pline de oameni nu arătau deloc bine. Apoi a urmat o transmisiune live din New York, de unde se vedeau cam aceleași imagini.

— Sursele noastre susțin că lovitura inițială a fost în Las Vegas, dar încă nu am reușit să verificăm această informație. Prezentatorul avea chipul marcat de o îngrijorare care se simțea și în voce. În prezent se apreciază că ploaia de meteoriți de acum trei zile nu a fost, de fapt asta, ci... Și-a dres vocea, părând să facă eforturi pentru a pronunța cuvintele următoare: Ci ar fi fost primul val al unei... mari invazii extraterestre.

— Am impresia că s-a înecat cu cuvântul „extraterestru”, a comentat Daemon, sec.

Am dat din cap. Aveai impresia că tipului nu-i vine nici lui să creadă ce a spus la televiziunea națională.

Prezentatorul și-a aruncat ochii pe hârtiile pe care le avea în față, clătinând ușor din cap.

— Sperăm ca dr. Kapur să ne aducă niște informații legate de... procesul acesta și, eventual, despre consecințele lui, dar în acest moment, tot ce știm este că după această venire în masă au fost trei zile de acalmie, după care au urmat – a ridicat privirea spre cameră, cu fața crispată – atacuri strategice în toate orașele mari ale lumii. Încă nu avem confirmarea cifrelor, dar se presupune că în aceste orașe și în zonele limitrofe pierderile de vieți omenești sunt substanțiale.

Ororile astea copleșitoare m-au făcut să mă cutremur. Chiar dacă eram ce eram, chiar dacă în ultimul an văzusem multe, tot mă lua amețeala când auzeam asta. Nu numai lumea *mea* se schimbase. Se schimbase lumea tuturor.

Daemon m-a strâns în brațe, cu ochii la televizor. Nu spunea nimic, fiindcă era unul dintre acele momente în care nu găsești cuvinte destul de puternice care să descrie ceea ce simți.

Pe ecran, omul a strâns în mână hârtiile de pe care citea.

— Ceea ce știm sigur este că atacurile asupra orașelor au durat câteva ore, dar de atunci nu au mai fost văzute aceste... forme extraterestre de viață.

M-am uitat la Daemon și am văzut că îi tresar mușchii obrazului. Puteam să bănuiesc de ce nu mai văzuse lumea niciun luxen. Pentru că nu mai erau în forma lor reală.

— Am mai primit o informație referitoare la un episod alarmant... de-a dreptul tulburător. E dificil de spus ceva despre asta și, dacă până acum nu ați văzut această filmare, trebuie să vă avertizăm că nu este recomandabilă copiilor. A făcut un semn cuiva din studio. Filmarea ne-a fost trimisă de un telespectator din zona Miami, Florida. Se pare că filmarea a fost făcută cu telefonul ieri, în timpul atacurilor.

În micul pătrățel din dreapta ecranului a început să se difuzeze o filmare mișcată, care apoi a fost lărgită pe tot ecranul. Am făcut ochii mari.

Se părea că cel care filmase stătea ascuns în spatele unei mașini. Pe ecran se vedea un luxen în toată splendoarea lui de vierme luminos, îndreptându-se spre un bărbat de vreo douăzeci de ani. Mișcărilor luxenului erau fluide ca ale unei statui de apă, iar tânărul se lipise cu spatele de un autobuz abandonat. Fața lui s-a umplut de groază când luxenul și-a pus mâna de lumină albă pe pieptul lui.

Știam ce urma să se întâmple.

„O, Doamne! O, Doamne!” șoptea întruna cel care filma. Luxenul a asimilat rapid ADN-ul bărbatului, i-a preluat forma și caracteristicile fizice, iar din om nu a mai rămas decât un soi de coajă uscată care a căzut pe jos.

Imaginea a început să tremure și mai tare, și mi-am dat seama că cel care filmase o luase la fugă.

După încheierea filmării, prezentatorul părea că îmbătrânise cu câteva decenii.

— Așteptăm o conferință de presă a președintelui Statelor Unite, și am primit informații că în cursul acestei zile vor ieși cu declarații mai mulți reprezentanți ai guvernelor din țările asediate.

— Cum reușesc să facă asta? am întrebat eu.

Daemon știa la ce mă refer.

— După ce am venit aici, am fost luați de Daedalus și am fost asimilați.

Măinile lui au alunecat peste brațele mele reci.

— Am fost expuși la o ființă umană – toți trei – o perioadă de timp. A durat câteva luni, dar la final, când am trecut în formă umană, toți aveam trăsăturile acelei persoane – părul negru, culoarea pielii, trăsăturile faciale. Persoana aceea era un fel de surogat, dar nu a murit. Cel puțin din câte știu eu. După ce am fost scoși de acolo, împreună cu... Matthew și familia Thompson, nu l-am mai văzut niciodată.

Daemon nu îmi mai dăduse până acum astfel de detalii, și mă durea creierul încercând să-mi imaginez trei mici extraterestri asimilând un om într-o perioadă lungă de timp. Cum naiba găsi-seră cei de la Daedalus oameni care să fie dispuși să facă asta?

— Deci luxenii ăștia fac ce ați făcut și voi, numai că o fac mai repede... mult prea repede? am zis eu.

A dat din cap.

— Fac fix ceea ce *am fost învățați* să facem. Mi-a ridicat mâinile împreunate la buze și mi le-a sărutat. Apoi a continuat:

E ciudat. Știu atât de multe lucruri pentru unii care n-au mai fost aici, dar sunt și o grămadă de chestii pe care nu le știu. Cineva sau ceva de aici a lucrat sigur pentru ei.

— Sadi?

A ridicat o sprânceană.

— Adică nu numai ea, dar n-ai observat? Se mișcă și vorbește altfel decât ceilalți luxeni, am explicat eu. E mai umană. Cred că a fost aici.

Colțurile gurii i s-au lăsat în jos.

— N-am observat, dar mă străduiesc să stau cât mai departe de ea. E cam periculoasă.

Iar am simțit că-mi clocotește sângele de furie.

— Nu-mi place deloc, am murmurat.

— Știu.

M-a sărutat pe obraz, apoi m-a ridicat ușor în picioare. M-am clătinat puțin, iar el s-a uitat la mine îngrijorat.

— Trebuie să te odihnești. Mai avem câteva ore până la răsăritul soarelui și până la conferință.

Mi-am încrucișat brațele la piept, peste prosop.

— De ce vrea să venim și noi?

— Nu pot să-mi dau seama. Rolland spune că nu îmi poate citi gândurile, dar nici eu nu pot să i le citesc. A întins mâna în spate și mi-a dat un tricou mare: Am reușit să-ți găsesc chestia asta pe post de cămașă de noapte.

Era un tricou bărbătesc, și mi l-am tras peste cap, încercând să nu mă gândesc cui i-o fi aparținut. Mi-am scos prosopul pe dedesubt, și tricoul îmi ajungea până aproape de genunchi.

— O să stau cu tine. S-a ridicat și s-a uitat spre ușă. Nu cred că asta le va ridica alte suspiciuni.

Nu, dacă ei își închipuiau că eu și Daemon facem sex în truna. Mi s-au încins ușor obrazii, chiar dacă era ridicol să mă rușinez de asta, dar luxenii ăștia mă considerau, pur și simplu, proprietatea lui Daemon și nimic mai mult.

Asta îmi dădea mâncărimi de piele și senzație de vomă.

M-am urcat în pat și m-am așezat pe o parte. Daemon s-a mai mișcat puțin, a verificat ușa și fereastra, deși știam amândoi că e inutil, apoi a închis televizorul. Patul s-a lăsat când s-a așezat și el. Și-a strecurat brațul pe sub mine și m-a tras la pieptul lui cald.

Mi-a mângâiat ușor părul, mi l-a dat după ureche și respirația lui dansa pe tâmpla mea. Am închis ochii când buzele lui mi-au atins pielea.

— Am fost noi în situații și mai grave, mi-a șoptit el. O să ieșim și dintr-asta.

Chiar am fost în situații și mai grave? La Daedalus măcar știam că ne vor în viață. În viață, ca să facem niște chestii oriibile pentru ei, dar cumva parcă era mai bine. Cu luxenii ăștia, știam foarte bine că nu s-ar fi sinchisit dacă mâine ne-ar fi găsit morți pe amândoi.

Cred că și Daemon își dădea seama de asta.

— Trebuie să scăpăm de aici, am spus, uitându-mă în întunericul camerei. Mâine, când ne scot afară, e momentul perfect.

Daemon nu a răspuns, și după câteva clipe am închis ochii. Ziua de mâine ar putea să fie singura noastră șansă, numai că era ceva care ne stătea în cale, ceva foarte important, care îl bloca de tot pe Daemon.

Ceva-ul ăsta era Dee.

DAEMON

Dawson părea la fel de nervos cum eram eu, stând în fața camerei unde dormea Kat. N-am fost surprins că a venit la mine în zorii zilei, când cei mai mulți dintre luxeni, dacă nu toți, dormeau fără teama că ar putea cineva să-i atace.

Toată lumea spunea despre mine că sunt arogant, dar, la naiba, pe luxenii ăștia chiar nu-i atingea nimic.

Discutaserăm despre posibilitatea de a-i ataca încă din prima dimineață când am fost aici și am văzut că toți dorm buștean, dar niciunul dintre noi nu era așa de idiot. Am fi putut să omorâm vreo câțiva, numai că aici erau cu zecile și nu ar fi fost în joc doar viețile noastre.

— Cum se simte? m-a întrebat Dawson încet, arătând cu capul spre ușa închisă.

— A adormit, în sfârșit.

M-am rezemat de perete, uitându-mă spre capătul coridorului. Aici, sus, nu era nimeni, nici măcar Dee, dar tot stăteam în gardă.

— Chiar îmi pare rău. Sper că știe, nu? Dawson și-a trecut mâna prin păr și a făcut o grimasă. Ei îi datorez totul și...

— Știe. Apoi mi-am trecut greutatea de pe un picior pe altul. Știi de ce era cu Archer la magazin? Se pare că voiau să cumpere niște chestii de-astea prenatale pentru Beth.

I-a fugit sângele din față.

— I-a fost rău și habar n-am dacă așa e normal sau e altceva, am spus eu.

În minte mi-au apărut copiii ăia afurisiți din Zona 51, dar mă îndoiam că ar fi momentul să-l întreb pe Dawson dacă știe de existența lor și să-l bag acum în sperieți.

— Nici Katy nu știe. Niciunul dintre noi nu știe nimic despre sarcină.

A strâns ochii și a expirat cu putere.

— Știu că nu putem să plecăm fără Dee, a spus el, dar...

Dar cât de mult putea să stea Dawson departe de Beth, de fata pe care o iubea, de fata care îi purta copilul? De fata care în clipa asta avea nevoie de el mai mult decât orice?

Cât de mult mai puteam și eu să aștept?

Înainte să ajungă Kat aici, eram dispus să mai stau, ca să aflu cine îi conduce pe luxenii ăștia și ce strategie măreață are el sau ea, fiindcă știam că totuși Kat e în siguranță cu Luc și Archer. Nu-mi plăcea deloc că nu sunt cu ea, mă scotea din minți că nici măcar nu puteam să mă gândesc la ea, de frică să nu-mi citească cineva gândurile.

Dar acum?

Să-i ia naiba pe luxeni!

Să ia naiba toată omenirea!

Trebuia s-o scot pe Kat de aici. Fiecare celulă din ființa mea îmi cerea s-o protejez, deși știam că și ea e a naibii de capabilă s-o facă, dar voiam s-o știu departe de locul ăsta. La naiba, aș fi fost în stare s-o înfășor în folie de-aia cu bule de aer, dacă n-ar fi fost cam sinistru și cam neplăcut, mai ales că eu am și obiceiul tâmpit de a sparge ca un obsedat toate bulele alea pocnitoare.

Nu voiam altceva decât s-o scot pe ea de aici, dar nu puteam s-o fac. Cum aș putea s-o las așa pe Dee? Trebuia să o rupem cumva de ei, dar niciunul dintre noi nu știa care ar fi cheia magică prin care să desfacem legătura asta. Și unde aș fi putut să fug cu Katy? Ce viitor aveau Dawson cu Bethany și... copilul lor?

Nu știam.

În câteva minute, de când îi spuseseam că lui Beth i-a fost rău, lui Dawson îi apăruseră cearcăne întunecate, și mă întrebam dacă n-ar fi fost mai bine să nu-i fi spus.

M-am desprins de perete, i-am pus mâna pe umăr și l-am strâns ușor. Ni s-au încrucișat privirile și mi-am simțit pieptul încheștat parcă într-o menghină. Nu era prima oară când mă gândeam la asta. Gândul ăsta a fost undeva în creierul meu, parțial conștientizat, încă din clipa în care am aflat că va ajunge și Kat aici. Știam că la fel era și pentru Dawson.

El s-a cutremurat și mi-a pus mâna pe umăr.

— Nu pot să mai aștept prea mult.

Adică probabil că mai curând decât mai târziu o să fugă la ea, la Beth, cu sau fără sora noastră.

— Știu.

Mă durea, efectiv, inima, la gândul că aș putea s-o las pe Dee cu creaturile astea cu care n-aș fi vrut să am de-a face.

Dawson a dat din cap, a lăsat mâna jos și a făcut un pas în spate.

— E nașpa.

Am râs și m-am uitat la ușa închisă.

— Ai putea să mai stai tu câteva minute aici, ca să-i gălesc ceva de îmbrăcat?

— Sigur.

L-am lăsat pe Dawson la ușă și m-am dus în camera alăturată, de unde Dee mai șterpeliase niște haine. Camera era vrainște. Patul era demolat. Șifonierele erau răsturnate și toate hainele erau pe jos. Am călcat peste sticlute de parfum și fotografii și am intrat într-un dressing. Tot uitându-mă să văd dacă găsesc ceva pe mărimea lui Kat, mi-am dat seama că n-am prea multe variante. Femeia care locuise în casa asta fusese clar o femeie micuță. Probabil că nu mâncase în viața ei un cheeseburger dublu, dacă era să te iei după dimensiunea și stilul hainelor.

Am scos o rochie albastră, dintr-un material lucios. Avea o despicătură până la șold și, în ciuda situației în care mă aflam, mi-am imaginat-o pe Kat îmbrăcată cu ea.

Apoi mi-am imaginat-o fără ea.

Imaginea aia m-a lovit ca un pumn în burtă.

Minunat. Acum o să fiu toată dimineața o erecție umblătoare. Exact ce-mi lipsea!

În final, am găsit niște pantaloni albi, care păreau să i se potrivească, și o bluză de trening neagră. Mai era și o pereche de balerini pe măsura ei. După ce le-am adunat pe toate, am revenit în cameră și m-am uitat din întâmplare spre noptieră.

Am înțepenit brusc.

Sertarele erau trase afară. Într-unul dintre ele era o adevărată colecție de jucării de adulți. Frate, se pare că primarul cu soția lui erau înnebuniți după perversiuni. În sertarul de sus erau și alte... chestii interesante. Printre ele, și o cutie plină de pachețele negre și lucioase.

Chiar nu era necesar, dar...

Am luat o mână de pachețele și le-am băgat în buzunar.

Întotdeauna trebuie să fii pregătit. Am zâmbit în sinea mea și m-am întors în grabă la Dawson.

— Ce-i cu rânjetul ăsta de încântare? m-a întrebat el.

— Nimic.

Mi-a aruncat o privire care spunea că pricepe foarte bine.

— Mai ai nevoie de ceva? Când am clătinat din cap, a dat să plece, dar s-a oprit. Rolland vrea să te duci cu el la conferința de presă de azi?

Am dat din cap, cu mâna pe clanță:

— Vrea să vină și Kat.

Dawson s-a încruntat.

— Trebuie să fim pregătiți pentru orice, i-am spus eu.

A respirat adânc, a încuviințat din cap, iar eu m-am uitat după el cum se îndepărtează. Am intrat tiptil în cameră și am rămas uimit s-o văd pe Kat trează, rezemată de tăblia patului. Părul ei, uscat cu föhnul, îi cădea pe umeri și pe brațe în valuri ciufulite.

— E totul în regulă? m-a întrebat, frecându-se la ochi cu pumnii.

— Da. Ți-am găsit niște haine.

Preț de o clipă, am rămas cu ochii la ea, uitându-mă cum își ia mâinile de la ochi, cum dă pătura la o parte, cum se ridică în picioare. Inima îmi bubuia.

Uneori – și asta se întâmpla în momente aiurea – mă simțeam complet uluit de faptul că ea era *a mea* și eu eram *al ei*. Ți-am găsit niște haine. Ți-am găsit niște haine. Ți-am găsit niște haine. Ți-am găsit niște haine. Ți-am găsit niște haine.

I-am oferit hainele furate.

— Pentru tine, am adăugat, ca un idiot perfect.

A luat hainele cu un zâmbet obosit.

— Mulțumesc.

M-am uitat după ea cum trece pe lângă mine și dispăre în baie, și am rămas așa până am auzit apa curgând. Era încă foarte devreme și ar fi putut să mai doarmă, dar cum eram un egoist nemernic, mă bucuram că s-a trezit.

Era nasol că nu puteam să mă uit la ea cum se îmbracă, totuși. Asta chiar m-ar fi înviorat. Ușa s-a deschis, ea a intrat în cameră, și eu eram tot acolo.

Spre norocul meu, pantalonii pe care îi adusesem nu prea i se potriveau.

Erau cam cu o măsură mai mici, i se lipeau de fund ca o mănușă, iar asta mă făcea un om fericit.

Kat mi-a surprins privirea și și-a dat ochii peste cap.

— Slavă Domnului, pantalonii ăștia sunt elastici.

— Îmi vin în minte niște gânduri cam nepotrivite în clipa asta, i-am spus eu.

Și-a încrucișat brațele sub piept, atrăgându-mi atenția asupra unei alte părți a corpului ei de care aș fi putut să fiu puțin cam prea fascinat.

— Nu mă surprinde prea tare.

— Am considerat că e bine să-ți spun.

După ce a trecut pe lângă mine și s-a aplecat să pună pantofii pe podea, am avut o altă priveliște care m-a făcut să nu mă mai gândesc la nimic. Poate eram prea obosit și nu mă interesa acum, în liniștea dimineții, să îmi ordonez prioritățile. Poate de vină era rochia din dressing sau toate prostiile pe care le văzusem în sertar. Poate că, de fapt, eram un tip care are sex în creier indiferent de situație. Oricum ar fi fost, am încetat să mai gândesc, iar asta era o veche problemă pe care o aveam când eram în preajma ei.